

§ 7. Начало на славено-българскый съюзъ въ придунавскыѣ земи (514—527).

Въ тѣзи критически времена за имперіята, И-ръ Анастасъ турилъ на дѣло старата византійска политика, като гледалъ да привлече къмъ себѣ си часть отъ тѣзи страшны за тѣхъ варвары и да раздѣли силытъ имъ. И види са, че той былъ сполучилъ до нѣйдѣ въ плановѣтъ си, защото вече въ 514 г. имало много Българи, които служили въ императорскыѣ легіоны. Но главната чета си оставала сѣ пакъ въ напрежнитѣ, враждебны отношенія къмъ имперіята, тѣй щото сетитъ въ 517 г. нашествіето на Българытъ было по-ужасно отъ сичкыѣ дотогавашны. Варварытъ опустошили и облѣли съ крѣви Македонія и Тессалія чакъ до Термопили и разорили часть отъ Егиръ. Тѣй наречената *гольма стѣна*, която И-ръ Анастасъ былъ направилъ отъ Понта до Силвирія, за възпираньето на българскыѣ втурванія, не принесла никаква полза. — Силната войска, испратена срѣщу Българытъ, подъ предводителството на императорова племенникъ, Помпей, была досущъ разбита при Адрианополь, и тысяща фунтове злато нестигнали за откупъ на римскыѣ плѣнници, отъ които една часть Българытъ завели съ себя си въ робство, а другата часть тѣ убили изъ ненависть къмъ туй племе.

Сетитъ, около 527 г., въ правленіето на И-ра Юстиніана, ный намѣрвамы първытъ дыри на широкъ *славенскый съюзъ* по Дунава. И туй не е былъ еще *съюзъ на племена*, подъ властью на единъ владѣтель, но *съюзъ на водителитъ на славенскыѣ племена*, за да си подадѣтъ взаимна помощъ и да дѣйствувать съ общы, съединены силы противъ имперіята. Тукъ ный вече гледамы *Славены* да са бѣжѣтъ въ четыѣтъ българскы и *Българи* — да помагать на Славенытъ при първа тѣхна нужда; а туй ставало, за-